

BÖREK HİKÂYESİ

Selcan Karataş

■ Ertesi gün babam eve her zamankinden geç geldi.

Camdan dışarıyı izliyordum. Sokak lambası caddenin başında bir muhafız gibi duruyordu öylece. Ona baktıkça içimi bir güven kaplardı. Her zaman aynı saatte, aynı yerde, aynı şekilde onu bulmak, bu istikrarı korumak kolay değildi. Fırın kapanmış, esnaf evinin yolunu tutmuştu çoktan. Mahalle sessizdi. Bu sessizlik bana huzur veriyordu. Bir günün daha bittiğini, bundan sonra gelecek günleri, belki daha güzellerini, şanslıysak en güzellerini hep bu pencerenin önünde hayal ederdim.

Babam hiçbir şey söylemeden kuruldu salonun bir köşesine. Çok konuşmazdı, ama bu kadar sessiz de kalmazdı evimiz hiçbir zaman. Farklı bir şey olmasa bile ben her zaman anlatılacak bir şeyler bulurdum. Beni dinlemezdi, yine de sorması hoşuma giderdi. Artık sormuyor. Bu günlerde kafasında onu tüketen şeyden kurtulamıyor.

Masayı hazırlamak için doğruldum yerimden. Sofraya avuç avuç kaşık çatal getirmenin özlemini çekiyorum. İki tabak yerine geniş sofralar kurmayı hayal ediyorum hep. Bazen babamın iş yerinden arkadaşları geliyorlar aileleriyle birlikte, öyle günler evimizin canlandığını hissediyorum. Mutfaktan salona servis yaparken zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum bile.

“Otur kızım.” dedi.

Babama baktım, bana bakmıyordu. Gözü duvardaki takvimde takılı kalmıştı. Neyi var bu günün? Aralık ayının sekizinin seni bu kadar üzecek neyi var? Ben neden bilmiyorum baba?

Aklımdan sayısız soru, binlerce senaryo, geçmişten gelen ve beni hâlâ sarsabilen tonlarca anı, kimliksiz ve belirsiz yüzler, taşındığımız eski evlerimiz, eski evlerimizde taşınırken kaybettiğim defterlerim, içinde senin, benim ve annemin olduğu tek kare fotoğrafımız, yeni dü-

zenimiz ve beraberinde unuttuğumu sandığım ama yanıldığım birkaç sahne daha geçti ama hiçbirinde ne bugünün tarihine denk geldim ne de seni böyle üzgün gördüm baba. Bütün bu hesaplaşmaların arasında sana “Bize ne oldu?” dediğimi bile sen konuşmaya başladıktan sonra fark edebildim.

“Küçük bir evimiz vardı, yedi kardeşlik...”

Babam ilk defa çocukluğundan bahsediyordu. Belki bir daha hiç anlatmayacak korkusuyla onu can kulağıyla, hiç soru sormadan, nefesimi tutarak dinlemeye başlamıştım:

Babam ardiyede çalışırdı. Küçük bir at arabasıyla ardiyeden mahalleye odun taşırdı. Yedi kardeşlik, hepimize bakan babamdı. Küçük bir gecekondu da birbirimize değmeden yaşardık. Aynı sofranın etrafında toplanır, annemin sobada kızarttığı ekmekleri aramızda böler, naneli ayran aşını kaşıklardık. Uzun boylu, geniş omuzlu, heybetli bir adamdı babam. Mahalleli de çok severdi onu, durumu iyi olmayan ailelere odunları kendi cebinden verdiğini herkes bilirdi.

Bir gün, babamın arabasını çeken yaşlı atımız hastalandı. Aradan çok geçmeden de öldü. Babam önce atını, sonra işini kaybetti. Birkaç ay kenarda köşede kalanlarla geçinmeye çalıştık. Ben küçüktüm, anlamıyordum. Annemin eski yemeklerini özliyordum, eski sofralarımızı, babamı...

Babam o birkaç ayda yaşlandı, çöktü, hastalandı. Yaşlı atımıza benzemeye başladı. Sabah evden çıkar, akşam biz uyuduktan sonra ancak dönerdi. Bir gün, annem komşu teyzemizde el işi yapmaya gittiği bir vakit, babam elinde bir tepsi böreklerle çıkageldi. Biz yedi kardeş, sıcacık böreğin etrafına doluştuk. Hemen oracıkta bir tepsi böreği yedik. Annem eve geldiğinde babamla büyük bir kavga ettiler. Nedenini ise ben çok sonradan anladım. Meğer babam yine iş aramak için gezerken fırından çıkan sipariş bir tepsi böreği kapıp eve getirmiş. Annem de bize çalınmış böreği yedirdiği için çok öfkelenmiş.

Sonra kızım, bir daha hiç eskisi gibi olmadık.

Babam yeni bir iş buldu, ama artık soframızda ne naneli ayran aşının eski kokusu ne annemin eski kahkahası ne de babamın heybetli duruşu vardı.

Bize ne oldu bilmiyorum yavrum. Ama ben o bir tepsi börekten ve o günden şüpheleniyorum.

Babam hakkında onun ağzından duyup duyabildiğim tek anı buydu. Ondan çok sonraları farklı insanlardan dinledim bu hikâyeyi. Hiçbirisi onunki kadar gerçek değildi. O günden sonra her aralığın sekizinde bir tepsi börek açıp dağıttım mahalledeki çocuklara. Hepsinin gözünde babamı ve diğer altı kardeşi aradım.

Bana o gün söyledikleriniyse, hiçbir zaman unutamadım.

Bu günleri de atlatırsak, bizi bekleyen daha kötü günler varsa, onları da atlatırsak, bizi bekleyen bütün kötü günleri...

Allah'ın rahmeti hâlâ üzerimizdeyse ne güzel.